

Nr 257.

Av herr **Holmström**, *angående f. d. kammarskrivaren, kaptenen i Upplands regementes reserv G. A. Sodenstiernas rätt till pension.*

Enligt pensionsbrev den 9 februari 1926 tillerkändes kaptenen i dåvarande Upplands infanteriregementes reserv G. A. Sodenstierna av arméförvaltningens civila departement pension med 300 kronor om året att utgå från och med den 1 januari 1926.

Jämlikt pensionsbrev den 16 december 1931 förklarade vidare generaltullstyrelsen, att Sodenstierna efter avsked den 31 december 1931 från av honom innehavd tjänst såsom kammarskrivare vid tullverket skulle från och med januari 1932 äga uppbära en årlig pension av 2 940 kronor.

Då det för kammarskrivare (16:e lönegraden) fastställda pensionsunderlaget för manlig befattningshavare utgör 3 240 kronor innebar generaltullstyrelsens ifrågavarande beslut, att den Sodenstierna såsom kammarskrivare tillkommande pensionen minskades med anledning av att han tidigare uppbar pension såsom reservofficer. Beslutet i fråga torde hava grundat sig på då gällande föreskrifter i 16 § 3:o i lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänst innehavares rätt till pension, där minskning enligt vissa grunder stadgades vid förening av två pensioner. Resultatet blev att Sodenstierna så gott som helt och hållet gick miste om den pension han i egenskap av reservofficer tidigare intjänat, och vilken han tidigare före avskedet från kammarskrivartjänsten i åtskilliga år uppburit.

Enligt 7 § 2 mom. i civila tjänstepensionsreglementet den 30 juni 1934 (nr 442), som trätt i kraft den 1 juli 1935, skall emellertid numera, då fråga är om reduktion av pensionsbelopp till följd av förening av två eller flera pensioner, hänsyn icke tagas till pension, som utgår enligt gällande bestämmelser angående pensionering av försvarsväsendets reserver av befäl och civilmilitär personal. Enligt lag den 30 juni 1934, som trätt i kraft den 1 juli 1935, hava motsvarande bestämmelser införts i 16 § i 1907 års lag om civila tjänst innehavares rätt till pension.

Därest Sodenstiernas avsked från kammarskrivartjänsten icke ägt rum förrän efter ingången av juli månad 1935, skulle han alltså hava fått behålla båda sina ifrågavarande pensioner oförminskade.

De skäl, som föranlett statsmakterna att uttryckligen betona, att innehavet av reservbefälspension ej skall föranleda minskning av pension för civil statstjänst, synas med fog kunna anföras jämväl emot en minskning av Sodenstiernas pension. Jag tillåter mig i detta sammanhang hänvisa till vad som i ämnet anförts i 1930 års pensionssakkunnigas till grund för ci-

vila tjänstepensionsreglementet liggande betänkande av den 5 september 1932 (statens offentliga utredningar 1932: 19), där det å sid. 84—85 heter:

»I detta sammanhang må särskilt påpekas, att den pension, som utgår enligt gällande bestämmelser i fråga om pensionering av försvarsväsendets reserver av befäl och civilmilitär personal, givetvis icke bör föranleda någon minskning i lönen för annan statstjänst. Såsom av 1926 års pensionsutredning framhållits (se dess betänkande med förslag till ny civil pensionslag sid. 100), tjänar nämligen berörda militära pension främst syftet att underlätta rekryteringen av reservbefäl ävensom att kvarhålla detta befäl i tjänsten. Under sådana förhållanden måste det anses av vikt, att icke åtgärder på något annat område vidtagas, som motverka nämnda syfte.»

Enligt vad jag inhämtat är Sodenstierna *den ende* i reserven utnämnde officer, som kommer att träffas av de förutnämnda reduktionsreglerna. Då han för sin utkomst är helt beroende av sin pension, vilken, även om pensionsbeloppen för såväl kammarskrivar- som reservofficerstjänsten finge bibehållas oreducerade, skulle stanna vid ett mycket blygsamt belopp, måste ett dylikt sakernas tillstånd för honom te sig synnerligen obilligt.

Med hänsyn till den ståndpunkt, som statsmakterna genom 1934 års pensionslagstiftning intagit till frågan om förening av reservbefäls pension med pension för annan statstjänst, måste det betraktas såsom en enkel gärd av rättvisa, att den reducering, som nu äger rum med avseende å Sodenstiernas pensionsförmåner, upphör och han tillerkännes full pension såsom f. d. kammarskrivare.

Under åberopande av vad jag sålunda anfört får jag hemställa,

att riksdagen måtte förklara, att f. d. kammarskrivaren, kaptenen i Kungl. Upplands regementes reserv G. A. Sodenstierna skall från och med den 1 juli 1935 vara berättigad att uppbära oavkortad pension såsom f. d. kammarskrivare utan hinder av att han samtidigt åtnjuter pension såsom officer i reserven.

Stockholm den 21 januari 1936.

Nils Holmström.